

DE GEHEIMEN VAN HET ITALIAANSE EILAND

BARBARA
JOSSELSOHN

DE
GEHEIMEN
VAN
HET ITALIAANSE
EILAND

*Drie zussen. Drie liefdes.
Drie keuzes.*

HET ITALIAANSE EILAND 1

Vertaald door Nellie Keukelaar – van Rijsbergen

ecean

De geheimen van het Italiaanse eiland is het eerste deel van
Het Italiaanse eiland

Oorspronkelijke titel *Secrets of the Italian Island*. Bookouture, Londen

© 2023 Barbara Josselsohn

© 2024 Nederlandse vertaling Nellie Keukelaar – van Rijsbergen /

Oceaan

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Villa Grafica

Omslagbeelden © Adobe Stock / Shutterstock / Adobe Firefly

NUR 302

ISBN 9789046832196

ISBN 9789046832202 (eBook)

ISBN 9789046832219 (audiobook)

www.oceaanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

*Voor Betty en Irving; Sarah en Jacob; Ida, Rose en Bessie
Mijn grootouders en mijn oudtantes
Wat had ik jullie graag beter gekend.*

EEN

2018

Donderdag

‘Ik vind het vreselijk als het zo vroeg donker wordt,’ zei de vrouw op de stoel achter haar. ‘Heb jij ook zo’n hekel aan deze tijd van het jaar? Het is nog niet eens half zeven! En het is pas... wat? 11 oktober? De klok wordt pas volgende maand verzet!’

De vrouw in de stoel ernaast mompelde iets, maar Mia deed geen moeite het antwoord te verstaan. Ze zette haar elleboog op de metalen armleuning en keek uit het raam. Het luidruchtige gekletter van de rails veranderde in een zacht metalig gezoom toen haar trein vanuit de diepte van Manhattan de buitenlucht inging. De vrouw had gelijk. De stad zag er heel anders uit dan zelfs maar een kwartier geleden, toen de ondergaande zon de lucht nog bescheen en ze Penn Station binnen was gelopen.

In tegenstelling tot de vrouw achter haar vond ze dat niet erg. Elk jaar wachtte ze met groeiend ongeduld op de herfst en de korter wordende dagen. Ze vond het fijn als straatverlichting en verkeerslichten, koplampen op auto’s en zaklampen op telefoons zwakke vervangers van daglicht werden. Hun doel was de nacht te temmen en in bedwang te houden, zoals een tijger achter glas in een hok in de dierentuin. Maar hun macht was een illusie. Niemand had macht over de nacht. Je kon de nacht maar beter te vriend houden.

Mia streek haar tot op haar sleutelbeen vallende bruine haar achter haar oren en drukte haar voorhoofd tegen de ruit, hield haar handen naast haar ogen om het felle licht af te schermen dat van de plafondverlichting van de trein kwam. Dat was een van de lessen die haar grootmoeder haar had geleerd toen ze klein was, dat de nacht een vriend kon zijn, maar alleen als je snapte wat die allemaal te bieden had. Toen ze opgroeide, had ze veel vriendinnen die bang waren in het donker. En kennelijk waren hun ouders dat ook. Veel gezinnen in het dorp lieten de hele nacht de lampen op de veranda aan. Als ze bij iemand ging logeren, verbaasde ze zich over de overvloed aan nachtlampjes: op de wc, in de gang, zelfs in de slaapkamer waar zij en haar vriendinnen sliepen. Haar grootmoeder had altijd naar het donker verlangd. Ze beweerde dat lampen, kroonluchters en dergelijke onaangenaam en onbehelpzaam waren, met hun felle gloeilampen en de afleidende schaduwen die ze wierpen.

‘Als je goed kijkt, zie je dat de nachtelijke lucht helder is,’ zei ze altijd. ‘Die maakt je duidelijk waar je naartoe moet.’

Mia’s telefoon ging, verstoorde haar herinneringen. Ze beet op haar lip toen ze naar haar tas op de stoel naast zich keek. Ze hoopte dat het haar vriendin Erica zou zijn, om te bevestigen dat ze om half acht bij de kaartjesautomaat op het station zou staan om haar op te halen, waarna ze samen uit eten zouden gaan. Toen ze haar telefoon uit haar tas haalde, zag ze dat het Ryan was. Ze aarzelde even en bracht de telefoon naar haar oor.

‘Hoi,’ zei ze, waarbij ze blij probeerde te klinken. ‘Waar ben je? Op de luchthaven?’

‘Ik ga zo boarden,’ zei hij. ‘Waar ben jij?’

‘Ik zit in de trein.’

‘Ga je meteen door naar het huis?’

‘Nee, Erica haalt me op. We gaan eerst eten en daarna zet ze me bij het huis af.’

Het bleef even stil en toen zei Ryan: ‘Weet je het zeker?’

Mia perste haar lippen op elkaar, smoorde haar zucht zodat hij die niet zou horen. ‘Het moet,’ zei ze. ‘Ik kan het huis niet aan zijn lot overlaten.’

‘Ik blijf niet lang weg. Twee weken maakt toch niet uit? Dan kan ik met je mee. Daar heb je een vriend voor, wist je dat?’ Hij gniffelde en vervolgde op serieuzere toon: ‘Je hoeft dit niet alleen te doen. Je hoeft niets te bewijzen.’

‘Ik probeer niets te bewijzen,’ zei ze tegen hem. Ze hadden het hier al vaak over gehad. Ryan vond het fijn om nodig te zijn. Hij vond het vervelend dat ze niet wilde dat hij met haar meeging nu ze voor het eerst sinds het overlijden van haar oma terugging naar het huis.

‘Ik wil daar in mijn eentje slapen,’ voegde ze eraan toe. ‘Morgen heb ik met Erica afgesproken en dan gaan we naar het Adirondack-gebergte.’

Ze zweeg even, wist zeker dat hij opnieuw zou protesteren, maar gelukkig hoorde ze een stem op de achtergrond roepen dat dit de laatste oproep tot boarden was voor vlucht 1642 naar Los Angeles.

‘Is dat jouw vlucht?’ vroeg ze.

‘Ja,’ antwoordde hij gelaten. ‘Oké, zorg dat je de exacte afmetingen noteert van de twee slaapkamers boven en van de gang. Ik kan het handschrift op de oude bouwtekeningen die je bij het gemeentehuis hebt opgehaald niet lezen, en ik wil intelligent overkomen als ik het met de architect ga hebben over die tussenmuur weghalen. En regel dat de tuinman de bladeren weghaalt. Wat je er ook mee gaat doen, het huis moet er goed uitzien. En stel alsjeblieft een timer in, zodat de verlichting in de gang automatisch aangaat.’

‘Dat is nergens voor...’

‘Mia, dit is mijn werk. Ik zit in het vastgoed, weet je nog? Ik hoor zoveel verhalen... Als een huis onbewoond lijkt, is dat zo’n beetje een persoonlijke uitnodiging aan iedere inbreker binnen een straal van veertig kilometer.’

‘Oké, ik zal het regelen. Ga nou maar, anders mis je je vlucht.’

‘En bel me als je het eng vindt. Maakt niet uit hoe laat het is. Oké?’

‘Ik zal niet bang zijn. Ik ben daar opgegroeid.’

‘En dat is precies de reden dat het misschien raar zal voelen, Mia.’

Ze hoorde geritsel toen zijn stem wegstierf. Ze zag voor zich dat hij opstond van de plastic stoel, zijn jas over zijn arm hing en met zijn rolkoffer naar de gate liep.

‘Ik moet ophangen,’ zei hij. ‘Ik hou van je. Ik bel je morgen, oké?’

‘Oké,’ zei ze. ‘Goede vlucht.’

Ze wachtte tot hij had opgehangen en keek even naar het scherm, waarna ze de telefoon weer in haar tas deed. Het verbaasde haar altijd dat hij moeiteloos aan het eind van elk gesprek ‘ik hou van je’ zei. Daar was hij een paar maanden geleden mee begonnen. Ze wist nog steeds niet of hij het meende of dat het een automatisme was doordat ze nu bijna een jaar een relatie hadden. Ze vroeg zich af of hij doorhad dat ze nooit ‘ik ook van jou’ zei. Maar ze voelde het niet, dat wil zeggen nog niet, en ze was niet iemand die dingen zei die ze niet meende.

Ze snapte zijn frustratie over vannacht. Ze had het gemakkelijk zo kunnen plannen dat hij mee kon. Sterker nog, ze had deze reis doelbewust vandaag gepland omdat ze wist dat hij dan op zakenreis was. Ze hoopte dat hij haar geloofde dat ze liever in haar eentje ging. Ze vond het vervelend om geheimen voor hem te hebben, maar ze kon hem niet meenemen naar het lege huis.

Er was daar namelijk iets wat hij niet mocht zien. Iets wat ze moest vinden en moest regelen voordat ze hem daar kon toelaten.

Ze ging lekker zitten voor de zeventig minuten durende rit. Toen de trein vaart minderde omdat ze station Soundport naderden, trok ze haar bruine herfstjas aan en ze hing haar tas over haar schouder. Ze stond op, glimlachte vluchtig naar de vrouw die over het donker had geklaagd, haalde haar koffer uit het bagagerek boven haar hoofd en liep naar het halletje. De deuren gingen open en ze stapte op het perron, voelde een nauwelijks waarneembare herfstkoelte in het briesje dat om de zoom van haar broek danste en langs de huid boven haar bruine enkellaarsjes streek. Een voorbode van het koude weer binnenkort. Er hing een vage, vertrouwde geur van houtkachels, zoet en aardachtig, die ongetwijfeld uit de schoorstenen van huizen dichtbij kwam. De bladeren aan de hoge eiken aan weerszijden van het stationsgebouw kleurden oranje, weerspiegelden het licht van de halve maan en de sterren. Dit rook en voelde als thuis, zag er ook zo uit. Hoewel ze niet snel emotioneel reageerde, werd haar ademhaling oppervlakkiger. Het was de eerste herfst hier zonder haar grootmoeder.

‘Mia!’ riep een stem. Ze keek de korte betonnen trap af en zag Erica uit het raam van haar Civic zwaaien. Ze haalde diep adem en liep naar de auto.

Ze legde haar koffer in de achterbak, ging op de passagiersstoel zitten en omhelsde haar vriendin. ‘Ik ben zo blij dat we dit doen,’ zei ze. ‘Het is heerlijk om er even tussenuit te zijn.’

‘Ja, hè,’ zei Erica. ‘Een hele week hiken. Heb je honger? Ik wel. Laten we meteen naar Caryn’s gaan.’

Ze reden het korte stuk naar de hoofdstraat, die dwars door het dorp liep en waar koffietentjes, restaurants, enkele supermarkten, woonwinkels en luxe kledingwinkels aan lagen. Erica

parkeerde voor een laag gebouw met een felblauw bord in de etalage waarop CARYN'S FINE EATS stond. Mia vond het fijn dat Erica wist dat ze naar Caryn's wilde. Daar kwamen ze al sinds ze oud genoeg waren om zelf auto te mogen rijden. Daar gingen ze met vriendinnen naartoe toen ze op de middelbare school zaten en als ze in hun studietijd in de vakanties thuis waren. Later gingen ze daarnaartoe om iets te eten en te drinken als Mia bij haar grootmoeder was.

Ze bestelden wat ze altijd bestelden: cheeseburgers, zoete-aardappelfrites, extra zoete augurken en lokaal bier dat nergens anders te krijgen was. Erica schoof de menukaart terug in de houder en boog zich over de tafel heen. 'En, hoe gaat het?'

Mia nam een slokje uit het glas bier dat de serveerster voor haar had neergezet. 'Goed. Vannacht zal zwaar zijn, maar ze wilde dat ik zonder haar in het huis zou durven zijn.'

Erica haalde haar vingers door haar golvende, champagnekleurige haar. 'Ik kan nog steeds niet bevatten dat Lucy er niet meer is,' mompelde ze. 'Ik zag haar zo vaak in het dorp, tot vlak voor haar dood. Ze had zoveel energie en ze viel op met die grijze sweater en dat korte witgrijze haar, zoals ze stevig doorstapte. En zoals ze mensen aankeek als die praatten. Je weet wel, haar ogen vernauwd tot spleetjes, aandachtige blik, haar lippen op elkaar geperst. Alsof er miljoenen problemen op de wereld waren en ze zeker wilde weten dat ze niets miste, omdat ze die problemen stuk voor stuk moest oplossen.'

Mia knikte, zag die gezichtsuitdrukking voor zich. Dan werden Lucy's amberkleurige ogen klein, fronste ze haar wenkbrauwen en perste ze haar dunne lippen op elkaar terwijl ze aandachtig luisterde. Op jonge leeftijd al probeerde Mia serieus en scherpzinnig te zijn als ze met Lucy praatte, want niets was zo fijn als iets zeggen wat haar grootmoeders volledige aandacht kreeg.

Erica hield haar hoofd schuin. ‘Wist je dat jij soms ook zo kijkt?’ vroeg ze voorzichtig.

‘Ik? Echt?’

‘Ja. Op zich lijkt je niet veel op haar. De vorm van je gezicht is anders. Zij had een lang gezicht en dat van jou is ronder. Maar jullie hebben dezelfde ogen, diezelfde heldere goudbruine kleur. En als je geconcentreerd bent, tuit je je lippen – net nog toen je de menukaart zat te lezen om te kijken of er nieuwe bieren op stonden – toen zag ik haar echt in jou.’

Mia trok verbaasd haar kin in. ‘Meen je dat nou? Dat heb ik vast van haar overgenomen. Al heeft het bij mij waarschijnlijk niet hetzelfde effect als bij haar. Ze had zo’n sterke persoonlijkheid, hè? Mensen werden soms horendol van haar. Ryan kon maar niet aan haar wennen, maar gek genoeg vond ik het altijd gemakkelijk om van haar te houden. Jij toch ook?’

‘O, ja. En ze hield zielsveel van je, Mia. Je mag gerust weten dat ik, met drie zussen, daar weleens jaloers op was. Als ik haar tegenkwam in het dorp had ze het alleen maar over jou. Ze was apetrots toen je in het ziekenhuis werd aangenomen en naar Manhattan verhuisde. Een van de beste onderzoeksinstituten ter wereld, zei ze dan. En ze kon niet wachten tot je verder zou studeren en zou promoveren, zodat je je eigen laboratorium kon opzetten. Je was alles voor haar.’

Mia sloeg haar ogen neer, glimlachte bescheiden, was het met Erica eens. Haar grootmoeder zei dat niet vaak. Ze was een vrouw van weinig woorden en over gevoelens praatte ze al helemaal niet, maar Mia had altijd geweten dat Lucy trots op haar was.

De serveerster kwam hun eten brengen en Erica en zij vielen erop aan. De burgers waren net zo dik en sappig als Mia zich herinnerde.

‘Wat ga je met het huis doen?’ vroeg Erica, terwijl ze een flinke klodder ketchup over haar frites deed.

Mia schudde traag haar hoofd. ‘Ik weet het niet. Ik moet daar slapen en wennen aan het idee dat ze... er niet meer is...’ Ze knikte als om aan te geven dat dat een goed plan was. ‘Daarna zal ik een beslissing kunnen nemen.’

‘Ik zou het wel weten,’ zei Erica. ‘Kom weer hier wonen. Het is een geweldig huis, pal aan het water. Er zijn hier in de buurt veel ziekenhuizen en farmaceutische bedrijven die medisch onderzoek doen. Je kunt hier hetzelfde werk doen als wat je nu in de stad doet.’

Mia griffelde. ‘Begin jij nu ook al?’ Iedereen had een mening over wat ze met het huis moest doen.

Ryan, die altijd zijn vastgoedontwikkelaarspet ophad, wilde haar helpen het te renoveren en dan te verkopen. Hij was ervan overtuigd dat het huis flink wat geld zou opbrengen als ze er wat tijd en moeite in staken. Milt, die al heel lang de advocaat en nu executeur-testamentair van haar grootmoeder was, vond dat Mia het moest verhuren, zodat ze huurinkomsten zou hebben en niet direct al grote beslissingen hoefde te nemen. En nu leek het erop dat Erica, die les gaf op een basisschool in de buurt en samenwoonde met haar vriend, die fysiotherapeut was, hoopte dat ze weer hier zou komen wonen.

Allemaal goede ideeën, maar Mia wist niet wat de beste oplossing zou zijn en of er misschien een alternatief was waar ze nog niet aan had gedacht. Ze dacht ook niet dat ze dat kon weten, want ze had sinds de begrafenis vorige maand geen voet meer in het huis gezet. Ze moest het huis in gaan en door alle kamers lopen. Ze moest haar voetstappen op de houten keukenvloer horen, waar het geluid van haar oma’s pantoffels nu ontbrak. Ze moest haar tenen in de oude wollen kleden steken, die haar grootmoeder ondanks de slijtageplekken nooit had willen vervangen. Ze moest de armleuning van de stoelen in de keuken en in de woonkamer vastpakken, waar niet meer de warmte in

hing van haar grootmoeders lange vingers en kleine lichaam. Zo had Lucy haar geleerd om beslissingen te nemen: je moest je ergens volledig in verdiepen, moest het beschikbare bewijs beoordelen. Je gebruikte je zintuigen, constateerde feiten en dan ging je door.

Maar voordat het zover was, moest ze eerst iets anders doen. Haar grootmoeder had iets voor haar achtergelaten, en hoewel Mia geen idee had wat het was, wist ze wel dat ze er niet over mocht praten. Niet met Ryan en zelfs niet met Erica.

Het was iets wat ze in haar eentje moest vinden.

TWEE

2018

Donderdag

Na het etentje reed Erica Mia naar Lucy's huis, een kleine split-levelwoning aan een met bomen omzoomde onverharde straat, waarvan de achtertuin aan de rotskust van de Long Island Sound grensde. Mia stapte uit de auto en pakte haar koffer.

'Zeker weten dat je niet vannacht bij mij wilt logeren?' vroeg Erica. 'Het zal binnen supertriest zijn. Dylan is al naar Stamford voor het vrijgezellenfeest van zijn broer dit weekend, dus we zijn maar met z'n tweeën. Morgen kom je toch al logeren, dus waarom vannacht niet ook?'

'Nee, het is goed zo,' zei Mia. 'Ik moet hier vannacht in mijn eentje zijn. Ik zie je morgen na je werk, oké? Om half vier ben ik bij je huis.'

'En dan vertrekken we zaterdagochtend vroeg naar de bergen!' zei Erica met een opgewekte klank in haar stem.

Mia knikte en zwaaide toen Erica wegreed. Ze stak haar hand in haar tas om de sleutelbos met de sleutels van het huis en de auto van haar grootmoeder te pakken, en liep met haar rolkoffer naar de deur. Het was donker in huis en het was lastig om het sleutelgat te vinden bij alleen het flauwe schijnsel van de straatlantaarn, maar ze had zo lang bij haar oma gewoond dat ze dat gewend was. Ze was blij dat Erica niet tegen haar beslissing geprotesteerd had. Ze moest vanavond alle gaten en hoeken van

het huis doorzoeken, dat was duidelijk geworden toen Milt haar vorige week belde omdat er bij de post van haar grootmoeder een verlengingscontract van een opslagruimte had gezeten.

‘Het is heel gek,’ had hij gezegd. ‘Ik regelde alles voor haar: belasting, gas, water, licht, rekeningen, noem maar op. Maar ze heeft het nooit over een opslagruimte gehad... Ik had geen idee dat ze er een huurde tot ik haar doorgestuurde post doornam. De sleutel van die opslagruimte zal ergens in het huis liggen. Ik wil er zelf wel naar gaan zoeken, maar als jij volgende week toch komt, is het misschien handiger als jij dat doet. Ze zei altijd dat als er iets kwijt was jij wel zou weten waar het was.’

Dat gesprek was de aanleiding dat Mia in haar eentje een nacht in het huis zou doorbrengen. Haar grootmoeder had haar zaken tot in de puntjes geregeld en had alles aan Milt toevertrouwd. Als Milt niet op de hoogte was van een opslagruimte, dan had ze die informatie doelbewust voor hem achtergehouden. En dat laatste wat Milt zei – dat Mia zou weten waar alles was – had ze opgevat als een teken dat de inhoud van de opslagruimte alleen voor haar ogen bestemd was.

Enmaal binnen knipte ze de lamp op het gangtafeltje aan. Doordat het huis nog steeds wekelijks werd schoongemaakt, zag het er smetteloos uit en er hing een lichte eucalyptusgeur, de lievelingsgeur van haar grootmoeder. Ze keek van de lamp naar de vier kleine familiefoto’s op het gangtafeltje, de enige tierlantijnen in het hele huis. De nieuwste foto was van Mia’s afstuderen, tien jaar geleden. Daarnaast stond een foto van de diploma-uitreiking van de middelbare school. Op beide foto’s stond Mia in haar eentje, met hoed en toga, en ze waren door een officiële fotograaf genomen. Lucy moest niets hebben van foto’s nemen of er zelf op staan.

De enige foto waar ze wel zelf op stond, was de derde foto, een zwart-wittrouwfoto van ruim zestig jaar geleden. Lucy

droeg een eenvoudige, nauwsluitende, witte jurk en haar korte donkerbruine piekhaar was achter haar oren gestreken. Ze hield één lange roos vast. Ze keek opzij en haar gezicht straalde ongeduld uit, alsof er heel veel dingen waren die ze liever zou doen dan voor de camera poseren. Mia's grootvader, een knappe oudere man met achterovergekamd haar en een snor, keek zijn bruid geamuseerd aan. Hij wist ongetwijfeld precies wat ze dacht.

Op de vierde foto stond Mia's moeder. De foto was in de achtertuin genomen toen ze een jaar of zeventien was. Ze was een knappe verschijning met goudblond haar dat tot op haar slanke schouders viel. Zo te zien kon je met haar lachen. Het was iemand met wie Mia bevriend had kunnen raken als ze elkaar als tiener waren tegengekomen. Maar Mia had haar moeder nooit gekend, haar vader trouwens ook niet. Haar ouders waren bij een auto-ongeluk om het leven gekomen toen ze nog heel jong was.

Mia pakte de trouwfoto van haar grootmoeder en hield die even vast, liet haar vingers over de randen van het rechthoekige zilveren lijstje glijden. Haar grootmoeder zag er beslist niet uit als een gelukkige bruid. Het was niet de eerste keer dat het Mia opviel dat haar grootmoeder nooit echt blij leek. En toch was Mia toen ze opgroeide die rustige momenten gaan herkennen waarop haar grootmoeder... niet ongegeneerd blij maar wel tevreden leek. Dat zag je aan haar houding: een alertheid, een opgewekte helderheid, als een verre ster die glinsterde in een verder donkere lucht.

Mia had altijd uitgekeken naar die uitdrukking op het gezicht van haar grootmoeder en genoot als die verscheen: bij haar diploma-uitreikingen op de middelbare school en op de universiteit; toen ze haar eerste baan kreeg als onderzoeker bij een laboratorium op Long Island; toen ze haar volgende baan kreeg

als laboratoriummanager bij Weill Cornell Medical in Manhattan; en telkens als ze thuiskwam toen ze eenmaal in een appartement in Manhattan vlak bij haar werk woonde. Lucy was het meest in haar element als Mia gelukkig was. Mia voelde zich schuldig dat haar grootmoeder nooit echt gelukkig leek.

Ze keek nog eens aandachtig naar haar grootmoeders gezicht op de foto. Erica had gelijk. Ze leek helemaal niet op haar grootmoeder. Mia had een rond gezicht en bolle wangen, terwijl Lucy's wangen vaak plat, zelfs ingevallen leken. Mia's haar was dik en recht, dat van Lucy was dun. Mia herinnerde zich hoe hard haar oma moest borstelen toen Mia klein was om de klitten uit haar pasgewassen haar te krijgen. 'O, Emilia, je haar!' riep ze soms als ze de klitten er maar niet uit kreeg, waarna ze antiklit in Mia's haar spoot en verderging met borstelen.

'Emilia?' zei Mia dan, waarbij ze Lucy via de badkamerspiegel aankeek. 'Ik ben Mia!'

'Ja, ja, Mia,' zei Lucy dan. 'Hou je hoofd stil dan kunnen we verder.'

Met een zucht zette Mia het fotolijstje terug op het gangtafeltje. Ze pakte het handvat van haar koffer vast en ging de eerste trap op. Ze liet haar koffer bij de ingang naar de woonkamer staan, stapte de keuken in en liep naar haar grootmoeders dierbaarste bezit – haar telescoop – die op een standaard stond. Voorzichtig raakte ze het gladde metaal aan. Hoe vaak hadden haar grootmoeder en zij de nacht niet op het terras doorgebracht, kijkend naar de lucht terwijl ze probeerden te berekenen hoe ver weg de sterren waren?

Ze wilde dat haar grootmoeder lang genoeg was blijven leven om te zien dat ze het geld bij elkaar had gespaard, haar baan opzei en ging promoveren. Het was Mia's droom om bij een van de beste cardiovasculaire onderzoeksprogramma's in het land – Boston University, Columbia University of Duke University –

promotieonderzoek te doen en daarna bij een belangrijk wetenschappelijk onderzoeksinstituut te gaan werken. In dat opzicht leken ze op elkaar, haar grootmoeder en zij. Beiden hielden ervan de natuur te bestuderen. Maar waar haar grootmoeder zich aangetrokken voelde tot grote zaken als de lucht en de oceaan, concentreerde Mia zich juist op kleine dingen: cellen en moleculen, antilichamen en enzymen. Toch wist Mia dat er dezelfde drijfveer achter zat: in de leegte naar antwoorden zoeken.

Ze deed de keukendeur open, stapte het verhoogde stenen terras op en keek naar de lucht, bedacht dat die nu zelfs nog donkerder leek dan toen ze in de trein zat en de plafondverlichting het naar buiten kijken bemoeilijkte. Vlakbij hoorde ze water kabbelen. Haar grootmoeder had het heerlijk gevonden om zo dicht bij dat geluid te wonen.

Weer binnen doorzocht ze de keukenladen om te kijken of de sleutel van de opslagruimte daar ergens lag. Maar net als dat voor al het andere in het huis gold – apparaten, kookboeken, een agenda, een leesbril – was alles keurig opgeborgen. Nergens slingerden sleutels rond, maar ze had ook niet verwacht dat het zo gemakkelijk zou zijn. Die sleutel zou goed verstopt zijn, als haar grootmoeder niet had gewild dat iemand die zou vinden. Mia had vanavond eigenlijk geen zin om te zoeken. Ze was moe en ze miste haar grootmoeder. Het liefst zou ze zich uitkleden en gaan slapen.

Ze ging terug naar haar koffer en zeulde die de volgende trap op. Voordat ze bij haar oude slaapkamer was, gleed haar blik naar het luik van de vlizotrap. De zolder was Mia's lievelingsplek in het huis geweest door zijn fascinerende kenmerken: het steile plafond, de dragende balken en de hoge openslaande ramen die de interessantste schaduwen op de vloer wierpen, waarvan de vormen met het uur veranderden doordat de zon door